

MÁM SE VĚNOVAT BOHU, NEBO MANŽELOVI ?

*KOLIK ČASU
VĚNOVAT BOHU?*

„Kladu si otázku,“ ptá se jedna čtenářka, „jestli čas, který věnuji manželovi, neubírám Bohu a naopak.“ Tuto otázku můžeme ještě rozšířit. Neubírám vlastně Bohu čas, který věnuji dětem, práci, zábavě? A není čas věnovaný modlitbě na úkor druhých? Jak určit, kolik času máme – nebo můžeme – v jednom dni, týdnu nebo roce věnovat Bohu?

POUZE BŮH MŮŽE DÁT VŠEMU, CO PROŽÍVÁME, SMYSL A PLODNOST

Bůh nás volá k tomu, abychom mu darovali celý svůj život. A toto povolání se týká každého pokřtěného. Jestliže svůj život v úplnosti nedarujeme Bohu, k čemu bude? Pouze Bůh může dát všemu, co prožíváme, smysl a plodnost. Čas, který není darován Bohu, je časem ztraceným. Ať už žijeme v jakémkoliv stavu, máme Bohu věnovat veškerý svůj čas, celých čtyřicet hodin každého dne, všech sedm dní v týdnu.

Zpracováno podle knihy Christine Ponsardové
"Víra v rodině", kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

CO TO ZNAMENÁ DAROVAT VEŠKERÝ ČAS BOHU?

Když někomu dáváme dárek, je to proto, aby si s ním mohl dělat, co chce. Když dáváme svůj čas Bohu, platí to úplně stejně. Jinými slovy, dát všechen svůj čas Bohu znamená být stále připraven plnit jeho vůli, být připraven dělat to, co chce on, a ne to, co chceme my.

BOŽÍ VŮLE PRO NÁS JE ...

Jeho vůle je, abychom opravdově milovali svého partnera, děti, přátele i bližní a věnovali jim svůj čas. Jeho vůle je, abychom si vyhrnuli rukávy a svou prací i svými občanskými aktivitami budovali jeho království. Jeho vůle je i to, abychom se snažili být v dobrém zdravotním stavu, abychom zdravě střídali práci a odpočinek. Každý sám za sebe, v návaznosti na své vlastní povolání, má rozpoznat, kolik času věnuje modlitbě, rodinnému životu, práci, občanské angažovanosti a zábavě. Ale – zdůrazněme to znovu – jakmile jsme se rozhodli hledat Boží vůli, dáváme mu veškerý svůj čas za všech okolností.

„Život z víry je ze své podstaty uspořádaný a harmonický. Může být naplněn shonem a různými aktivitami, ale pořád vytváří jednotu. Jeho počátkem i koncem je Bůh.“

MODLITBA JE „ODPALOVACÍ RAMPA“ DNE

Některé chvíle, chvíle modlitby, jsou věnovány přímo Bohu. Modlitba je zdánlivě ztracený čas, protože přísně vzato není k ničemu, není z ní žádný zisk. Modlitba, to je čas „promarněný“ pro Boha a jen pro něho. Ale modlitba má pro život zásadní význam. Pomáhá nám udržovat na naší životní cestě správný směr, obrací náš pohled k tomu, co je neviditelné, vede nás k Bohu. Jestliže tedy chceme dát veškerý svůj čas Bohu, začněme tím, že mu doopravdy věnujeme čas své každodenní modlitby.

NA BOHA NEMUSÍME POŘÁD MYSLET

Bůh po nás nežádá, abychom veškerý svůj čas věnovali modlitbě. Veškerý svůj čas můžeme Bohu dávat i bez toho, abychom na to pořád mysleli. Některé činnosti poskytují našemu duchu příležitost myslet na Boha: například když loupeme brambory nebo sekáme trávník. Ale když se věnujeme nějaké práci vyžadující veškerou naši pozornost, myslíme jen na to, co právě děláme. Ale to není vůbec důležité! Když maminka plete svetr pro jedno ze svých dětí, neříká si pořád: „Jedno hladce pro Benedikta ... jedno obrace pro Benedikta...“ I když na svého syna nemyslí, pracuje pro něj a nakonec mu dá celý svetr, celou svou práci. Totéž platí i pro celý náš život, jestliže se rozhodneme, že každé jeho oko budeme plést pro Boha.